

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Матеріали
II Міжнародної науково-практичної
конференції
“ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ
УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ
ЦИФРОВІЗАЦІЇ БІЗНЕСУ”

10 жовтня 2024 р.

Київ
2024

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

Голова оргкомітету:

Гончаренко Михайло Федорович – віцепрезидент Міжрегіональної Академії управління персоналом, д-р екон. наук, проф.

Заступники голови:

Семенець-Орлова Інна Андріївна – директор Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р наук з держ. упр., проф.;

Каліна Ірина Іванівна – заступник директора Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р екон. наук, проф.

Члени оргкомітету:

Дацій Олександр Іванович – завідувач кафедри маркетингу ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Братусь Анна Анатоліївна – завідувач кафедри економіки та управління бізнесом ННІУЕБ, д-р екон. наук, доц.;

Дмитренко Геннадій Анатолійович – завідувач кафедри управління персоналом та економіки праці ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Скиба Ганна Іванівна – завідувач кафедри обліку і оподаткування Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу, канд. екон. наук, доц.;

Кришталь Галина Олександрівна – завідувач кафедри фінансів, банківської та страхової справи ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Кривоберець Марина Миколаївна – завідувач кафедри організації туристичної діяльності ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.;

Мазур Юлія Володимирівна – декан ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 11 від 30.10.24)*

II Міжнародна науково-практична конференція “Інноваційні методи управління економікою в умовах цифровізації бізнесу”: зб. матеріалів конференції (м. Київ, 10 жовтня 2024 р.) / ред. кол.: І. А.Семенець-Орлова (гол. ред.), І. І.Каліна (заст. гол. ред.), Ю. В. Мазур (упоряд. і відп. ред.) та ін. Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2024. 594 с.

ISBN 978-617-02-0406-6 (електронне видання)

Для науковців, представників бізнесу та здобувачів вищої освіти.

Тексти тез надано в авторській редакції. Автори несуть повну відповідальність за зміст публікацій, а також добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен та інших відомостей.

Денісов Максим Андрійович	
Ефективне управління якістю та конкурентоспроможністю продукції	147
Derenko Oleksandr	
Management of logistics activities of the enterprise according to the results of digital transformation diagnostics	150
Джегур Геннадій Васильович	
Міжмуніципальне співробітництво як дієвий механізм для соціально-економічного розвитку громад в умовах децентралізації	152
Діброва Дар'я Ігорівна, Слоква Марина Григорівна	
Маркетингові дослідження в умовах війни	155
Дідухович Артем Миколайович	
Методи дослідження конкурентоспроможності підприємств. Аналіз конкурентних переваг для оцінки конкурентоспроможності сервісних компаній BOLT, UKLON, UBER	158
Дмитренко Геннадій Анатолійович, Головач Наталія Василівна	
Розвиток людського капіталу: інноваційні стратегії економічного зростання	162
Дмитренко Руслан Миколайович	
Державна політика адаптації агробізнесу до кліматичних змін	166
Добродзій Олег Михайлович	
Драйвери розвитку інноваційного медичного страхування в Україні	168
Дараган Сергій Сергійович	
Історико-культурний туристичний потенціал Греції, використання для міжнародного туризму	172
Дуднік Андрій Сергійович, Могірчук-Клименко Богдан Олегович	
Інноваційні методи управління на базі компютерних мереж	174
Дяченко Микола Миколайович	
Інноваційний розвиток малого підприємництва в умовах цифровізації бізнесу	176
Дяченко Олександр Васильович	
Теоретичні засади управління конкурентоспроможністю промислових підприємств	179
Єременко Андрій Валерійович	
Нематеріальні активи як потужний інструмент зростання та сталого розвитку	181
Zhabko Yevhen	
Features of the state policy of ensuring national security in the field of health care	183

2. Дмитренко Г. А., Головач Н. В., Згалат-Лозинська Л. О. Стратегія розвитку людства. Новий гуманізм в освіті: науково-публіцистичне видання / за заг. ред. Г. А. Дмитренка. К.: ДКС-центр, 2021. 257 с.
3. Дмитренко Г. А., Головач Н. В., Згалат-Лозинська Л. О., Семенець-Орлова І. А. Як зробити освіту в Україні світовим лідером з формування кращих людських якостей: проєктно-публіцистичне видання / за заг. ред. Г. А. Дмитренка. К.: ДКС-Центр, 2022. 84 с.

ДМИТРЕНКО Руслан Миколайович

канд. екон. наук, доцент,

докторант кафедри фінансів, банківської та страхової справи

Міжрегіональна Академія управління персоналом

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА АДАПТАЦІЇ АГРОБІЗНЕСУ ДО КЛІМАТИЧНИХ ЗМІН

В умовах інтенсивних змін клімату, температурні показники в Україні за останні десять років зростають швидше, ніж будь-де по всьому світу. За оцінками Інституту водних проблем і меліорації Національної академії аграрних наук України, на сьогодні понад 80 % (з 30 млн га) орних земель мають дефіцит вологозабезпечення [1, с. 40]. Тож, коли аграрії рахують збитки від посухи, уряд робить вигляд, що нічого не сталося. Нічого — це щонайменше 6,5 млрд грн втрат, і під ударом аграрії семи областей. Щоб ситуація й надалі не поглиблювалася уряду варто вже зараз здійснювати заходи з відновлення зрошення в Україні.

За часи незалежності в Україні площа зрошувальних земель скоротилася на 70 %, а потенціал зрошуваних систем півдня використовується лише на третину. З 1991 року площа сухої та дуже сухої зони збільшилася на 7 %. Нині вона охоплює майже 1/3 території України, у тому числі 11,6 млн га орних земель [2]. Наразі в Україні налічується понад 1800 тис. га зрошувальних земель із відповідною меліоративною інфраструктурою.

Однак через брак контролю за належною експлуатацією систем зрошування, численні розкрадання їх елементів, гарантування повноцінного зрошення земель сільськогосподарського призначення залишається неможливим.

Ключові проблеми забезпечення агробізнесу водними ресурсами узагальнено виглядають наступним чином:

- брак системного управління водозабезпечення агробізнесу;
- застарілі інституційні та нормативні рамки управління;
- недосконалі механізми контролю за водовикористанням;
- слабкі стимули для підвищення ефективності використання водних ресурсів;
- відсутність Планів управління річковими басейнами [3, с. 43].

Насамперед, в Україні бракує системного управління водозабезпеченням агробізнесу. Сьогодні функція управління водним ресурсом теоретично належить Державному агентству водних ресурсів. Але за законодавчою логікою агентство відповідає тільки за інфраструктуру, тобто управляє одночасно і ресурсом, і водогосподарською інфраструктурою. Але це очевидний конфлікт інтересів, зосереджений в одному органі, що тягне за собою величезні проблеми [4, с. 40].

Не вирішеною остаточно лишається і проблема застарілих інституційних та нормативних рамок управління. Протягом останніх років Україна, як відомо, зробила потужні кроки на шляху впровадження реформ у водному секторі, а саме з гармонізації українського водного законодавства з шістьма водними директивами ЄС [3, с. 43], проте все ж застарілі норми управління лишаються присутніми в системі управління водозабезпеченням агробізнесу.

Поза увагою уряду до тепер лишається і контроль за водовикористанням. Умовний контроль відбувається тільки на Дніпровському каскаді, але винятково тому, що там багато водокористувачів, які мають певний конфлікт інтересів, тож вони контролюють один одного за участю громадських організацій [3, с. 43].

Очевидно, що органам, які відповідають за управління водними ресурсами в Україні, не вистачає інституційних повноважень. Тож, слід першочергово переглянути розподіл компетенцій і відповідальності, і насамперед, Національної водної ради. [1, с. 42].

Потрібно розширювати інституційні повноваження басейнових управлінь та басейнових рад, які мають стати водними парламентами в басейні. Коли запрацює моніторинг і басейновим управлінням нададуть реальні повноваження, вони матимуть фінансові й управлінські інструменти, а допомагати-ме їм басейнова рада, яка складатиметься із зацікавлених сторін, лише тоді зможемо предметно говорити про впровадження інтегрованого управління водними ресурсами [1, с. 41].

Таким чином поєднуються два механізми — управлінська вертикаль (басейни) і водний “парламент” (басейнові ради). Ця синергія дасть кращий кумулятивний ефект для покращення водних ресурсів і збереження їх у доброму стані для наступних поколінь українців [1, с. 41].

Однак, для запровадження ефективного управління та забезпечення водними ресурсами агробізнесу лише інституційних реформ недостатньо. Необхідно створити Водний фонд як фінансову інституцію мобілізації коштів на розв’язання пріоритетних проблем із водозабезпечення. Кошти з Водного фонду мають інвестуватися суто на розв’язання інфраструктурних водогосподарсько-екологічних питань. Натомість потрібно інвестувати не лише в конкретні роботи, а й насамперед у якісні наукові дослідження, щоб мати обґрунтовані рішення. І тільки таким чином можливо створити водну безпеку агробізнесу і визначити межі відповідальності водокористувачів [1, с. 40].

Таким чином, приходимо до висновку, що існуюча проблема відновлення зрошення земель сільськогосподарського призначення є однією з пріоритет-

них проблем агробізнесу, яка із загостренням кліматичної кризи потребує на негайне вирішення.

Література

1. Яцюк М. Водна безпека країни: від стратегії до конкретних змін. *Час води*. 2019. С. 35–42.
2. Зрошення та меліорацію в законі 5202-д — що принесе ринку створення об'єднання водокористувачів та стимулювання гідротехнічної меліорації земель. *Agropolit.com*. 2021. <https://agropolit.com/spetsproekty/906-zroshennya-ta-melioratsiyu-v-zakoni-5202-d--scho-prinese-rinku-stvorennya-obyednannya-vodokoristuvachiv-ta-stimulyuvannya-gidrotehnicnoyi-melioratsiyi-zemel>
3. *Закорчєва Н.* На шляху реформування водної політики України. *Час води*. 2019. С. 43.
4. *Максюта А. А.* Аналіз державних стратегічних документів України щодо врахування адаптованих для України Цілей Сталого Розвитку до 2030 року : Аналітична доповідь. К. : Інститут суспільноекономічних досліджень, 2017. 84 с.

ДОБРОДЗІЙ Олег Михайлович

*аспірант кафедри фінансів, банківської та страхової справи
Навчально-наукового інституту управління, економіки та бізнесу
Міжрегіональної Академії управління персоналом*

ДРАЙВЕРИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

Добровільне медичне страхування — це форма особистого страхування, яка забезпечує громадянам можливість отримати медичну допомогу та фінансування профілактичних заходів у разі настання страхового випадку. Медичне страхування поділяється на добровільне та обов'язкове. Особисте страхування охоплює всі види страхування, де об'єктом виступають майнові інтереси, пов'язані з життям, здоров'ям, працездатністю та пенсійним забезпеченням страхувальника або застрахованої особи.

Український страховий ринок вважається однією з найдинамічніших сфер економіки, оскільки протягом багатьох років спостерігається постійна зміна його показників. Питома вага медичного страхування у страхових портфелях тор-10 компаній коливається від 7 до 40 %, що свідчить про вагомий роль цього сегмента на ринку. Рівень виплат у деяких компаніях перевищує 100 %, що свідчить про високий рівень компенсацій у порівнянні зі сплаченими внесками [1]. Така ситуація виникає у зв'язку із підвищеним попитом на медичні послуги, збільшенням кількості страхових випадків (див. табл. 1).